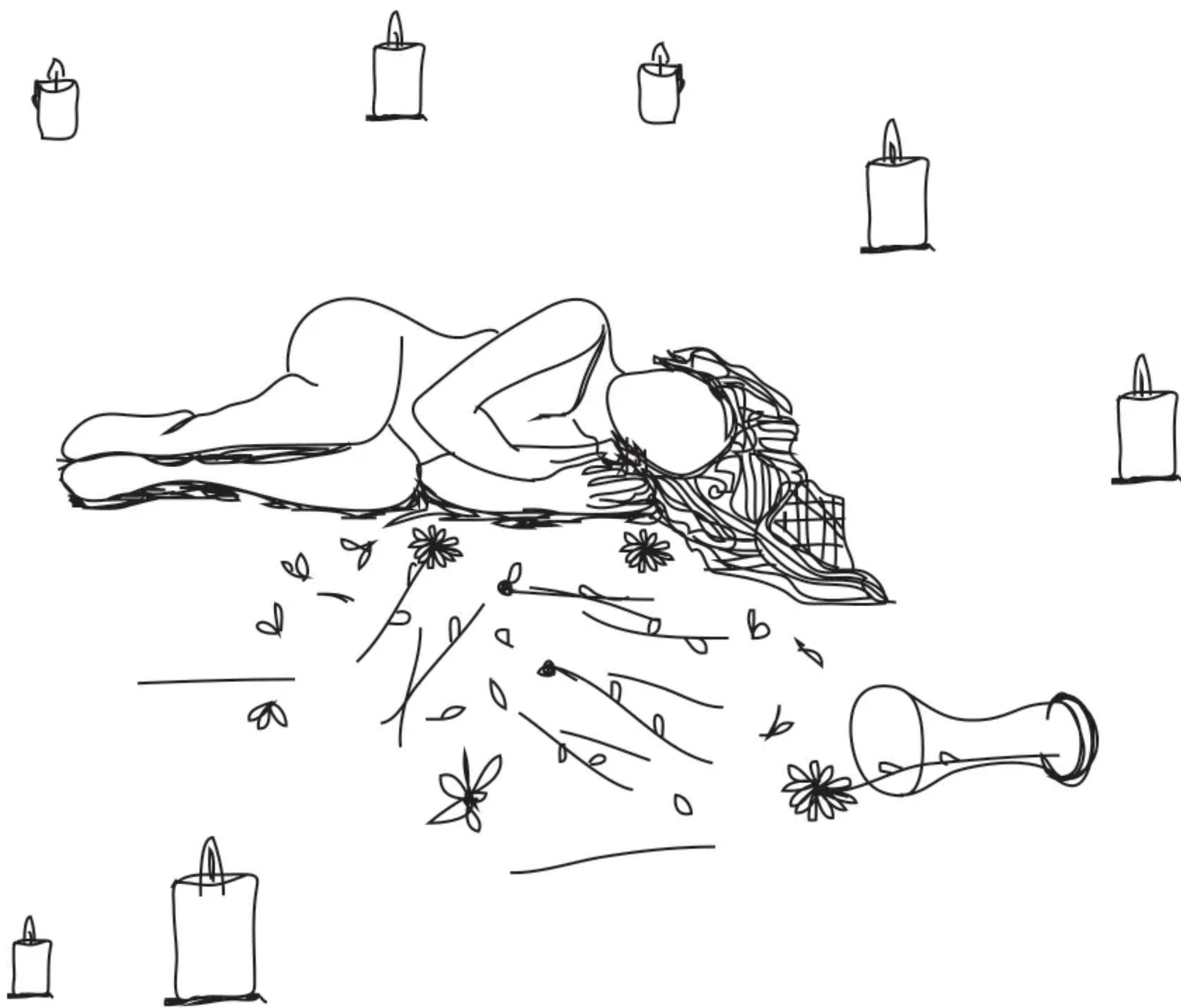

рупі каур

я взяла останній букет
що ти подарував
усі квіти зів'яли у вазі
одна
за
одною
я відривала їхні голівки
й ковтала

я затулила рушниками щілини під кожними дверима
іди собі мовила я повітря
ти мені не потрібне
у будинку всі вікна запнула
забирайся наказала я світлу
ніхто не зайде сюди
і ніхто не вийде

— *цвинтар*

рупі каур

ти пішов
а я й досі тебе жадаю
одначе я гідна того
хто захоче зі мною залишитись

цілими днями лежу я у ліжку
втрата мене спустошила
я плачу — а ну ж ти повернешся
та сліз уже не лишилось
тебе все немає
я щипаю до крові живіт
не стежу за плином днів
тим часом сонце стає місяцем
місяць стає сонцем
а я — примарою
щосекунди мене пронизує
вихор думок
напевно ти вже в дорозі
а може краще тобі не приходити
зі мною ж усе гаразд
ні
я злюся
так
я ненавиджу тебе
мабуть таки
я не зможу так жити далі
ні зможу
пробачаю тобі
мені хочеться рвати на собі волосся
знову і знов
безупинно
аж поки мій розум не виснажиться
і не замре тишею

рупі каур

вчора
дощ прагнув стати моїми руками
по тілу твоєму стікаючи
я на шматки розірвала небо
через те що воно це дозволило

— *ревнощі*

